

АДРЕН-ГІР

Не перший рік відомі імена профіальпіністів із Рівненщини костопільчанина Юрія Кравчука та рівнянина Ігоря Парчевського. Вони за фахом педагоги, а нині перший – радіожурналіст, другий – бізнесмен промислового альпінізму, є членами збірної команди альпіністів України, які восьмий рік поспіль діють у рамках загальнонаціональної програми „Прапор України – на вершинах світу”.

Нагадаємо, що вони підкорили вершини Монблан (найвища в Альпах), Кіліманджаро (Африканський континент), Аконкагуа (Південна Америка), побували в Гімалаях, Австралії, піднімалися і на кілька вершин у Новій Зеландії та інших країнах.

Кілька днів тому вони завершили ще одне сходження. Цього разу на найвищу вершину Європи – Ельбрус (висота 5642 метри), що на Кавказі. Сходження тривало два тижні. І хоча досі там уже побували окремі члени експедиції (всього вісім чоловік), зокрема Ю.Кравчук – тричі, цього горіч експедиція поповнилась і новачками з різних регіонів держави. Приміром, крім „старожилів” гір Олександра Щерби та Олександра Колотухи з Кіровограда, вперше піднялися у височінь костопільчанин Валерій Кузьмичук, киянка Тетяна Андріященко, рівнянка Наталія Шевчук, лучанин Олександр Опришко.

Для основних членів команди сходження стало черговою сходиною в підготовці до підкорення найвищої вершини Північної Америки – Мак-

Кінлі (висота 6193 метри), що заплановано на наступний, 2008 рік, а для новачків – ще одна сторінка неповторного, багатогранного світу гір. Адже адреналін гір (скорочено адрен-гір – авт.) – це не медичний термін, а почуття душі, її стан, прагнення досягти найвищого Олімпу, що заворожує людину на все її життя.

Експедиція здійснювалась в основному власними коштами її учасників, але спеціальним спорядженням забезпечив Ігор Парчевський, знаний майстер спорту України, очільник комісії пішого туризму туристичної федерації України, туристичної спілки Рівненщини. Підготовка до експедиції тривала майже місяць. І ось настав вирішальний час.

– Добиралися на Кавказ, – каже Юрій Кравчук, – потягом Київ – Кисловодськ до П'ятигорська, що в Кабардино-Балкарії. Далі через Нальчик угору Баксанським узгір'ям, а це понад сто кілометрів, до Терскола, що є останнім населеним пунктом перед Ельбрусом. Добу витратили на організаційні питання, зокре-

ма реєстрацію у контрольно-рятувальній службі, що є обов'язковою процедурою, а також ревізію спеціального спорядження, запас харчів. Цікаво, що там зустріли земляків, які також пробували свої сили. Щоправда, їм не вдалося покрити вершину. Можливо, забракло сил, духу, досвіду. До речі, там побувало кілька груп охочих підкорити найбільшу гору Європи з Рівненщини, окремим із них пощастило здійснити намічене.

– Маршрут на Ельбрус, – продовжує співрозмовник, – ми, так би мовити, розбили на десять днів і проклали його через східний схил гори, аби побувати у всіх кліматичних зонах: де тепло межує з холодом, дощ зі снігом, сонячна погода з вітряною, похмурою, а потім суцільний шар льоду. Таким чином планували акліматизуватися. Як завжди, перший день видався непростим, адже попереду був багатоденний перехід, сходження, а за плечима в кожного переповнені всім необхідним важкі рюкзаки. До того ж знали, що внизу гори – спека до сорока градусів, а що вище, то холодніше. Хоча на висоті трьох тисяч метрів поступове похолодання на перший погляд полегшувало шлях. Проте, долаючи відстань, почали відчувати зміну артеріального тиску, що не могло не позначитися на самопочутті всієї команди.



Юрій Кравчук під час сходження на найвищу вершину Європи – Ельбрус. Серпень 2007 року.

– Минали дні. Тільки-но скінчилися скелі, дісталися льодовика, а з настанням сутінок вирішили зупинитися на ночівлю в маленькому будиночку колишньої метеостанції, як правило, відчиненого для альпіністів і який служить прихистком у негоду. Оселя без вікон і дах у дірках – напіврозвалена будівля. Спалося погано. Вранці всі скаржилися на головний біль. Підйом о восьмій. Збиралися, фотографувалися. Снідали. Я писав щоденник...

Юрій Васильович показує звичайний зошит, списаний нашвидкуруч, деякі слова нерозбірливі, з частими повторами хвилин, годин, умов погоди, стану здоров'я альпіністів. Але всі аркуші переповнені наблизенням незвичайного, невідомого, але такого жаданого сходження для єдиної мети – підкорити, довести собі, чого ти вартий, відчути адреналін у крові.

– На висоті п'ять тисяч сто

метрів дісталися так званої коси – місця, що веде до Ельбруса. Уповільнили хід, бо стомилися, але частих зупинок не робили. Погода була майже зимова. На скелях дицалося важко. До того ж мерзли пальці рук і ніг. Тоді я пошкодував, що не взяв рукавиць, бо заготовив три пари. Якоїсь миті вирішив себе випробувати. Подався скоріше за інших. Такий уже характер. Лізу вгору. Холодне повітря заважає дихати. Ще і ще метр... І ось вона – вершина. На годиннику тринадцять тридцять п'ять. А це означало, що дістався мети за п'ять з половиною годин, випередивши на цей час решту альпіністів. Якщо хочете – своєрідний рекорд. Потім за мною піднялася й решта. За час сходження до нас підходили альпіністи з Росії, Чехії, Угорщини.

– Яке враження на вершині?

– Таке, нібито тінь можуть

нього Ельбруса вкриває частину хмар і гір. Погодьтеся, не кожному щастить таке побачити, бо триває це явище півтори-дві хвилини. А який схід сонця у горах Кавказу! Це не передати словами. Казково, заворожливо...

– Якщо не секрет, то скільки коштує таке задоволення, що не кожному під силу?

– По-скромному можна вкластися у тисячу гривень.

– Що входить у цю суму?

– Лише витрати на дорогу, переїзди, дещо з харчів, не рахуючи, звичайно, недешевого спецспорядження, від якого певною мірою залежить успіх сходження. Ну, а самі враження, як відомо, грошима не виміряти...

– Експедиція завершена. Попереду нові висоти?

– Саме так. Бо, як співав Володимир Висоцький, „краще від гір можуть бути лиш гори, на яких ще не побував”.

Віктор ШКЛЯРУК